DIN LUMEA LEGIONARĂ

2

Cătălin Zelea Codreanu

AMINTIRI DE FAMILIE

CĂTĂLIN ZELEA CODREANU

Amintiri de Familie

Doresc să încep cu câteva amintiri din prima parte a vieţii mele, copilăria, cât se poate de scurt. Redau aceste aspecte din copilărie, întrucât unele din ele au o oarecare legătură cu întâmplări din viaţa familiei mele de mai târziu.

Eram copil, cam prin primii ani de liceu. Pot să spun că eu nu l–am văzut pe tatăl meu decât cam prin anul 1919, când s'a întors de pe front. Sunt născut în anul 1911. Tatăl meu a plecat concentrat în 1913 în campania din Bulgaria şi s'a reîntors acasă la terminarea primului război mondial. Mama mea avea într'o cutie multe fotografii cu tataia, fie îmbrăcat în costum naţional – aşa cum a purtat el toată viaţa lui – fie în haine militare în timpul mobilizării din primul război mondial. În acea cutie erau şi nişte fotografii ale Prof. Nicolae Iorga împreună cu tatăl meu şi cu fratele meu Corneliu mic. Aceste fotografii erau făcute în grădina şi via noastră de la Huşi. Tatăl meu a fost un mare admirator al Prof. Iorga. De altfel au făcut parte din acelaş partid, socialist, democrat–creştin. Prof. Cuza şi Iorga preşedinţi, iar tatăl meu şi cu Prof. Şumuleanu vicepreşedinţi. Mai târziu Iorga şi Cuza s'au despărţit. Tatăl meu l–a urmat pe A.C. Cuza, întrucât acesta îl cununase pe el şi–l botezase pe fratele meu, Corneliu. Dar tataia rămăsese pe mai departe cu o mare admiraţie pentru N. Iorga deşi Cuza şi Iorga deveniseră rivali politici. Dar o rivalitate foarte cinstită şi democrată. Să vă povestesc un fapt: Era cam prin anii 1922 sau 1923 – nu–mi aduc exact aminte. Dar ştiu că tataia era deputat şi mergând la parlament împreună cu Prof. A. C. Cuza, m–a luat şi pe mine. În incinta parlamentului l–au întâlnit pe scară pe Prof. N. Iorga, care tocmai cobora nişte trepte, s'au salutat foarte ceremonios, iar Iorga îl întreabă pe Cuza "ce mai faceţi Dle Profesor?" Cuza îi răspunde : "foarte bine, eu urc, în timp ce Dta

cobori". Fără discuţie că aceste înţepături se refereau la aspecte politice. Sau să vă dau un alt caz de luptă politică civilizată. Era în timpul unor alegeri parlamentare. Tatăl meu îşi pusese candidatura în acelaş judeţ în care candida şi Dr. Nicolae Lupu din partea partidului lupist. La un moment dat, pe multe garduri şi clădiri de la oraşe şi sate au apărut nişte manifeste mari cât două pagini de ziar, unde tataia era înfăţişat în redingotă, cu un joben în mână, iar dedesubt scria mare : Acesta este Prof. Ion Zelea Codreanu, aşa umblă îmbrăcat în fiecare zi, numai când merge în propagandă electorală îmbracă costumul naţional. Am crezut că tatăl meu se va supăra. Dar el a făcut un foarte mare haz. Şi dr. Lupu şi tatăl meu – pe liste deosebite – au ieşit amândoi deputaţi. Şi în aceeaşi zi în care se întâlniseră Iorga coborînd şi Cuza urcând treptele, în timpul pauzei am fost cu tatăl meu la bufet, unde l–a întâlnit pe Dr. N. Lupu. Au vorbit foarte prieteneşte – ca şi când nimic nu s'ar fi întâmplat. Acum când sunt bătrân mă gândesc la timpurile acelea. Oare va mai veni vreodată vremea când lumea nu se va mai urî atât, când lupta politică nu va mai fi o luptă plină de ură, de falşităţi şi de insulte şi când interesele ţării şi poporului vor fi mai presus de orice?

Vreau să revin acum la un dureros aspect al vieţii studenţeşti de la Iaşi. Mulţi dintre ei nu aveau ce mânca, nici unde dormi. Uneori dormeau prin podurile caselor unor oameni. În fiecare Sâmbătă mama mea mă trimitea la Iaşi împreună cu fratele meu Decebal, cu o oală mare de sarmale sau o oală de fasole şi o mămăligă la fel de mare. La Iaşi urmau facultatea din familia mea Corneliu, Silvia şi Iridenta. Dar această oală de sarmale sau fasole dispărea în câteva minute, devorată de studenţii care erau atunci de faţă. Acesta era un aspect greu şi dureros din viaţa lor. Pe de altă parte încă din 1919 începuse să se infiltreze printre muncitori – mai ales cei de la Atelierele Nicolina – comunismul. Tineretul, şi mai cu seamă trineretul studenţesc, începuse să se organizeze şi să lupte împotriva comunismului. Astfel Corneliu, pentru prima oară în ţară, înfiinţează Uniunea Studenţilor Creştini din România, cei de la Cluj

deasemenea sub conducerea lui Ionel Moţa, cei de la Cernăuţi cu Radu Mironovici, la Chişinău cu Tudose Popescu. La Iaşi mai era şi Ilie Gârneaţă, iar la Bucureşti se înfiinţase Generaţia de la 22 sub conducerea lui Simionescu şi Dr. Dănulescu. Toate aceste organizaţii studenţeşti au început lupta împotriva comunismului. Aproape întreaga Ţară Românească a început să fie de partea studenţilor şi să–i ajute pe cât posibil din toate puctele de vedere.

Dar să revin la lupta şi organizarea tineretului de la Iaşi. Printre cei care au ajutat pe aceşti studenţi era şi Prinţesa Ghica, care a dat studenţilor aproape două hectare de pământ, pe care ei să–l cultive cu fel de fel de zarzavaturi, roşii, fasole, cartofi, ca să aibă ce mânca. Şi astfel, foarte mulţi studenţi, după orele de studiu plecau la această grădină unde lucrau la semănatul şi întreţinerea ei.

Unei părţi din conducerea Iaşului, străină de năzuinţele poporului român, nu le–a convenit această organizare studenţească. Şi atunci sub influenţa aceasta străină şi care primea şi nişte retribuţii serioase au hotărît desfiinţarea şi dezorganizarea acestui tineret. Fapt este că tinerii s'au opus. Atunci au început bătăile, torturile şi schingiuirile acestor studenţi.

Conducătorul acestor persecuţii era prefectul de poliţie Iaşi, Manciu. Mulţi studenţi, în urma bătăilor şi maltratărilor au rămas schilozi pe tot restul vieţii lor. Optsprezece părinţi ai căror copii au fost maltrataţi şi schilodiţi l–au dat în judecată pe prefectul de poliţie Manciu. Procesul a fost judecat, iar Manciu a fost achitat, deşi chiar din timpul procesului i–a ameninţat din nou atât pe părinţi cât şi pe studenţi. În situaţia aceasta, cu ameninţările lui Manciu şi cu achitarea lui, se produsese o stare nervoasă deosebită. Dar a fost cu totul altfel. Cum a ieşit din sala de judecată afară a tabărît pe Corneliu : "te omor, ticălosule!". Corneliu a fugit prin spatele unei maşini care staţiona în faţa Judecătoriei. După el, cu revolverele scoase, alergau, în afară de Manciu, comisarii Clos şi Huşianu. Corneliu, crezând că nu are scăpare, a scos revolverul şi a tras în Manciu, care a căzut mort, apoi a rănit pe comisarul Huşianu. După

care s'a predat procurorului din Judecătoria în care s'a judecat procesul iniţat de cei 18 părinţi împotriva lui Manciu. Procesul a fost judecat la Turnu-Severin. Mulţi martori, mulţi apărători. S'a făcut dovada că Corneliu a fost în legitimă apărare şi, după cum se ştie, a fost achitat. Nu de mult, acum la bătrâneţe, un liberal îmi spune că toate necazurile au început de la asasinarea lui Manciu. I-am dat dreptate, dar i-am pus următoarea întrebare, şi l-am rugat să fie sincer şi să se transpună la vremea aceea şi la vârsta aceea de 24 de ani "când cineva ar alerga după tine cu un revolver în mână gata să te împuşte, iar tu având un revolver în buzunar, ce ai face?". Mi-a răspuns că îi este foarte greu să dea un răspuns.

După achitarea şi eliberarea lui Corneliu urmează nunta la Focşani, apoi plecarea în Franţa, la Grenoble, pentru doctorat. Venirea în ţară unde Cuza s'a despărţit de Prof. Şumuleanu şi de tataia înfiinţând Liga Apărării Naţionale Statutare. Corneliu înfiinţează Legiunea Arhanghelul Mihail împreună cu Ion Moţa, Corneliu Georgescu, Ilie Gârneaţă, Radu Mironovici şi Tudose Popescu. Candidează pe un loc de deputat în Jud. Cahul, unde obţine un mare număr de voturi şi este ales deputat. După căderea guvernului, urmează alte alegeri, Corneliu candidând la Neamţ pentru un loc, unde iarăşi câştigă alegerile şi acum este deputat de Neamţ. În anul 1933, cade din nou guvernul şi se fixează noi alegeri generale. Garda de Fier îşi pune şi ea candidatura în aproape toate judeţele din ţară. Dar în seara zilei de 9 spre 10 Decembrie, când eram în plină campanie electorală, I. G. Duca cu regele Carol al II-lea, desfiinţează Garda de Fier şi în aceeaşi noapte s'a trecut la arestarea tuturor conducătorilor Mişcării Legionare. Unii s'au opus acestor arestări, fiind în legalitate şi ştiind că nici o lege nu dă dreptul la asemenea acte ilegele. Cei care s'au opus arestării au fost împuşcaţi, trei în Făgăraş, unul la Huşi, 1 la Constanţa, doi la Caliacra, 1 la Focşani şi poate şi în alte părţi.

Pe data de 29 Dec. 1933, cei care au fost la Jilava – circa 40-50 de legionari, au fost eliberaţi. În dimineaţa acelei zile l-am întâlnit pe Sterie Ciumeti, fiind eliberat din închisoarea Jilava. M'am

bucurat şi atunci am plecat şi eu acasă. Pe mine nu au putut pune mâna, întrucât Cornaliu – cu câteva ore înainte m'a anunţat să plec, că se vor face arestări.. Ca să nu fiu singur, am luat cu mine şi un coleg de la Morărit şi Panificaţie. Ne-am culcat, iar în timpul nopţii au venit mulţi jandarmi şi câţiva civili, ne-au arestat, ne-au bătut, ne-au dat cu capul de pereţi, etc. Nu ştiam absolut nimic ce s'a întâmplat. Pe Puşcaşu l-au pus într'un camion, iar pe mine, după ce m'au legat, m'au pus într'o maşină mică şi am plecat. În faţa noastră – aproape spate în spate – mai era o maşină mică. Am ajuns amândouă maşinile pe strada Baicului, unde am oprit în faţa unei căsuţe cu grădină. Din maşina din faţa mea au coborît doi agenţi ai Siguranţei, şi după puţină vreme l-am văzut pe Stere Ciumeti într'o cămaşă de noapte lungă, legat ca şi mine cu mâinile la spate, l-au urcat în maşina din faţă şi am plecat. Ne-am oprit amândouă maşinile pe marginea lacului Fundeni, lângă un pod, l-au coborît pe Ciumeti din maşină, l-au luat la bătaie lovindu-l în cap şi apoi bătându-l cu picioarele l-au împuşcat în faţa mea, la câţiva metri. Apoi doi din cei trei l-au târît şi l-au aruncat pe lacul îngheţat....

S'au întors, m'au scos şi pe mine din maşină, m'au luat şi pe mine la bătaie întrebându-mă mereu unde este Corneliu – sigur nu ştiam – dar chiar dacă aşi fi ştiut nu aşi fi spus. Mă durea tot corpul, mi-era frig, eram desculţ în cămaşă şi izmene. Şi să spun sincer deabia aşteptam să mă omoare. Scăpam de durerea sufletească, aceea, de a fi văzut cum la 3-4 metri de mine mi-au omorît un prieten. Dar nu a fost aşa. M'au băgat în maşină – tot legat – şi m'au dus la Prefectura de poliţie. Acolo m'au dezlegat şi m'au dus într'o sală cu multe bănci. Pe o bancă în faţă era generalul Cantacuzino, care înjura mereu, pe altă bancă stătea văicărindu-se Nichifor Cranic, iar aproape de mine pe o bancă din fund era Puşcaşu, cel cu care fusesem arestat. Eram numai noi patru. Am fost apoi puşi într'o dubă şi duşi la închisoarea Jilava. Pe drum însă, s'a înzăpezit maşina şi am fost scoşi noi doi, eu şi cu Puşcaşu, să împingem maşina din zăpadă, eu fiind desculţ şi în izmene. Mi-a fost un frig groaznic. Ajunşi la

închisoarea Jilava în toiul nopţii, în întâmpinarea noastră a ieşit colonelul Izet, comandantul închisorii, echipat ca pentru a da onorul, împreună cu o gardă de ostaşi aliniaţi cu arma pentru onor. De la Prefectura poliţiei se telefonase colonelului că vine gen. Cantacuzino-Grănicerul. Colonelul Izet – care fusese cu mulţi ani în urmă subordonatul gen. Cantacuzino, a crezut că generalul vine în inspecţie şi pentru aceasta i-a prezentat "garda pentru onor". Generalul, care era foarte glumeţ, i-a spus : "Măi Izet, nu am venit în inspecţie, m'au adus la tine pentru că sunt arestat!". Apoi am fost duşi în interiorul fortului, unde era frig, mizerie, nişte bănci lungi şi în jurul pereţilor priciuri cu paie, iar în mijloc o sobă de tablă cu un burlan scos pe fereastră. A venit un ostaş, a făcut focul în sobă. Eu eram ud şi înfrigurat tare, m'am lungit pe cât am putut pe bancă lângă sobă. În toată închisoarea eram numai noi patru. Am început să mă încălzesc şi am adormit. Dimineaţa, când m'am trezit, eram învelit cu un palton al lui Papanace, iar închisoarea era aproape plină şi a început să vină şi o parte din familia mea, Horia, Ion şi Decebal. Tataia era închis în altă parte. Colonelul Izet mi-a adus un fel de haine pe care le-am îmbrăcat, puţin cam mărişoare, şi nişte bocanci. Poate această îmbrăcăminte a fost a vre-unui deţinut care murise mai de mult în închiosare. Totuşi le-am îmbrăcat şi mi-au prins bine. Între timp sosiseră din întreaga ţară foarte mulţi legionari. Eu dormeam pe prici lângă Sebastian Erhan din Bucovina, ultimul căpitan de arcaşi de al lui Ştefan cel Mare. Au început anchetele. Unii erau anchetaţi acolo, alţii eram duşi la Consiliul de Război de pe Calea Plevnei. Acolo era închis şi în cercetare Prof. Nae Ionescu. Într'o zi când am fost aduşi de la Jilava un grup mai mare printre care şi Ion Banea şi Prof. Nichifor Crainic, Ion Banea a luat iniţiativa de a-l vizita pe Prof. Nae Ionescu, care era în altă cameră şi să-l împace cu Nichifor Crainic, cu care era într'o oarecare răcă. Printre alţii Polihroniade, scriitorul Dragoş Protopopescu, avocatul Vojen. Ion Banea m-a luat şi pe mine, nu ştiu dece, pentru că eu am stat mereu departe lângă uşe în picioare. Aceşti doi giganţi s'au îmbrăţişat emoţionaţi. Am simţit atunci că durerea i-a unit. Nae

Ionescu ne-a tratat cu ţigări şi trabuce, am fost încântaţi, nu fumasem de mult. Am stat foarte puţin pentrucă nu ne-au dat voe prea mult. Eu am rămas însă cu o mare admiraţie pentru acest om extraordinar, care era Prof. Nae Ionescu.

A venit şi ziua procesului în care era dat în judecată şi Corneliu care însă nu era arestat.

Dar chiar în ziua procesului a sosit şi Corneliu într'o maşină însoţit de colonelul Zăvoianu. S'au predat direct organelor militare, deşi în momentul când a intrat pe poarta Consiliului de război doi agenţi ai Siguranţei au încercat să-l aresteze, dar era prea târziu, intrase deja pe teritoriul Consiliului de război, pe teritoriu militar. A început procesul, cu fel de fel de mărturii şi dovezi; aproape toate au fost în favoarea Mişcării Legionare. Dar au fost şi contra, cum a fost de exemplu mărturia falsă a lui Armand Călinescu. În afară de Constantinescu, Caranica şi Belimace care au fost condamnaţi la muncă silnică pe viaţă, toţi ceilalţi au fost achitaţi.

Aşi dori să remarc nişte fapte întâmplate la închisoarea Jilava. Se aduseseră nişte zvonuri din afară că Corneliu ar fi fost împuşcat. Nu ştiu dacă aceste zvonuri nu erau alimentate chiar intenţionat de cineva. Fapt este că Stelescu şi-a format un mic grup în dormitorul 4, unde erau circa 20 de legionari. Zic un mic grup, deoarece nu toţi din acest dormitor erau de acord cu el. Şi anume că Corneliu a fost împuşcat şi că Ion Banea o face pe Căpitanul şi vrea să-i ia locul. Spunând la alţii că Corneliu, pe el Mihai Stelescu l-a numit în locul lui şi că Ion Banea este un intrus. Banea însă nu a dat nici cea mai mică atenţie acestor afirmaţii. Am rămas îndureraţi de aceste atitudini şi afirmaţii necinstite cărora nu le-am dat nici o atenţie, dar durerea ne apăsa cumplit. După eliberare fiecare din noi am încercat să reluăm viaţa într'un fel sau altul. Simţeam însă ameninţarea permanentă asupra existenţei noastre. Eu am plecat la Minele Şorecani lângă Cluj, unde m'am angajat ca funcţionar, dar am fost multă vreme bolnav în urma reumatismului, datorit frigului şi mizeriei de la închisoarea Jilava.

La Bucureşti, Stelescu a început să-şi arate colţii, desigur sub dirijarea regelui Carol al II-lea şi cu fondurile puse la dispoziţie pentru denigrarea lui Corneliu. Tot Stelescu a organizat asasinarea lui Corneliu, asasinat ce trebuia să se întâmple în gara Feteşti de către un învăţător, care ajuns în faţa lui Corneliu, a căzut în genunchi şi i-a spus : "Căpitane, iartă-mă, m'a pus Stelescu să te omor". Apoi au venit împreună în Bucureşti, unde în faţa mai multor comandanţi a făcut o declaraţie scrisă. În timpul acesta Stelescu, pentru a părea un erou în faţa legionarilor şi cu ajutorul siguranţei statului, a făcut ca să fie închis la închisoarea din Râmnicu-Vâlcea. Ion Moţa a plecat imediat la Râmnic unde Stelescu văzându-l a jucat un teatru de satană şi i-a spus lui Ionel : "presimt pe faţa ta că s'a întâmplat o mare nenorocire". -"Ticălosule" i-a răspuns Moţa "s'a descoperit uneltirea ta de a-l asasina pe Căpitan, trădător ordinar". Din acel moment Stelescu a fost eliberat din închisoare şi a început a organiza "Cruciada Românismului" care era îndreptată şi dirijată în mod special împotriva Mişcării Legionare. De altfel a încercat şi alte atentate, dar nereuşite. A urmat apoi plecarea în Spania a generalului Cantacuzino cu Moţa, Vasile Marin, Alecu Cantacuzino, Preot Dumitrescu-Borşa, Ing. Clime, Nicolae Totu.

În întreaga ţară sunt frământări din ce în ce mai mari. Moare generalul Cantacuzino. Se fac alegeri la care Legiunea face pact de neagresiune cu Naţional-Ţărăniştii şi Liberalii lui Gheorghe Brătianu. Guvernul liberal sub Tătărăscu, cade. Se face un guvern de coaliţie, Cuza, Goga, Armand Călinescu, Istrate Micescu, toţi mari duşmani ai Mişcării Legionare. Mişcarea Legionară îşi reluase activitatera atât pe plan politic, cât şi pe plan economic, prin Comerţul Legionar, care era în plină floare. Toţi duşmanii Mişcării Legionare au început să ne atace din ce în ce mai mult în toate activităţile noastre. Unii spuneau să fim cu toţii arestaţi şi duşi în Insula Şerpilor. Alţii ne atacau în alte direcţii, cum de exemplu Prof. N. Iorga, care în afară că ne ataca pe plan politic, ataca şi faptul că Mişcarea Legionară avea şi o activitate comercială. Probabil că Dl Prof. Iorga uitase că nu cu mulţi ani în urmă spunea că comerţul

trebue luat din mâna evreilor şi că trebue înfiinţat un comerţ românesc. Corneliu scrie o scrisoare Prof. N. Iorga prin care îi spune că ceea ce a făcut Mişcarea Legionară în privinţa comerţului a învăţat de la el şi că ceea ce susţine el acum, Prof. N. Iorga, este din punct de vedere moral incorect.

Au început discuţiile prin care Carol al II-lea anunţa desfiinţarea tuturor partidelor şi înfiinţarea Frontului Renaşterii Naţionale, ca partid unic. Corneliu dă o ultimă circulară anunţând pe toţi membrii Mişcării că se desfiinţează partidul "Totul Pentru Ţară" şi că fiecare să-şi vază de interesele lui personale. Într'o zi se svoneşte tot mai mult că va fi arestat Corneliu.

Într'o zi am plecat cu maşina de la Casa Verde cu Corneliu în faţă iar eu şi cu ing. Virgil Ionescu în spate. Iată ce îi spune Virgil Ionescu lui Corneliu : "Căpitane, este bine să pleci din ţară şi cel mai bine să pleci în Italia sau Franţa, dacă nu pleci te vor aresta" la care Corneliu îi răspunde : "Cum crezi d-ta că eu aşi putea pleca din ţară, în timp ce camarazii mei să fie închişi în toate închisorile; nu pot să fac un astfel de act de trădare".

În ziua arestării eram la Casa Verde împreună cu fratele meu Horia, Corneliu ne-a chemat şi ne-a spus să plecăm că astăzi o să-l aresteze şi nu e bine să fim şi noi pe acolo. În aceeaşi zi Corneliu, tatăl meu şi mulţi conducători ai Mişcării au fost arestaţi şi duşi la diferite închisori din ţară. Corneliu a fost dat în judecată pentru scrisoarea trimisă lui N. Iorga.

Într'o seară a venit cineva la mine acolo unde locuiam şi mi-a spus că vrea să-mi comunice ceva. Am plecat cu el cu maşina, condusă de un şofer. După puţin timp a oprit maşina, am intrat într'o curte cu un grilaj de fier. Era un om în vârstă, nu l-am văzut până atunci niciodată şi mi-a spus următoarele : " Să ai încredere în ce-ţi spun şi să rămână un mare secret. Sunt baronul Mocioni Stârcea" (în clipa aceea mi-am adus aminte că tatăl meu şi mama vorbeau adesea de el). În continuare mi-a spus - şi reau exact cuvintele lui : "Salvaţi-l pe Corneliu, va fi judecat pentru scrisoarea lui Iorga şi va

fi condamnat pentru calomnie, i se va intenta un proces de înaltă trădare, va fi condamnat, şi apoi ar putea fi asasinat în închisoare". Am alarmat pe cei care mai erau liberi, fără a pomeni însă numele baronului Mocioni Stârcea.

Înainte de proces mama mea a scris o scrisoare emoţionantă care ar fi mişcat şi pietrele, Profesorului Nicolae Iorga. Îi aducea aminte de copilăria lui Corneliu şi cum N. Iorga l-a ţinut adesea pe genunchi şi l-a mângâiat pe cap şi dacă acum Corneliu a greşit să-l ierte, că toţi suntem supuşi greşelilor. Niciodată nu a primit un răspuns.

A venit şi ziua procesului. Corneliu a fost adus în timpul nopţii la Tribunalul Militar din Calea Plevnei. Era într'o Vineri. Eu am venit aproape cu noaptea în cap acolo afară în Calea Plevnei, unde era multă lume pe toate străzile din jur, desemenea armată multă şi Siguranţa în civil şi mai multă. Nu se putea intra nici în curte decât numai cu o autorizaţie specială. O parte dintre martori şi avocaţi nu au putut intra, pentrucă nu li s'au eliberat autorizaţiile respective.

Corneliu a fost condamnat la 6 luni pentru calomnie. Procesul s'a terminat.

Prigoana era în toi. Se făceau mereu arestări, am plecat de acasă şi am închiriat o cameră pe Str. Aviator Iliescu. Tot pe aceeaşi stradă era ascuns şi prof. Vasile Cristescu, la familia Coterbic. După proces Corneliu a fost dus la închisoarea Jilava. După aproape o lună de zile am plecat cu mama mea la închisoarea Jilava, cu nişte conserve, cu puţin salam şi un cojocel. Cu mare greutate mama mea a fost primită şi a intrat într'un birou. După puţin timp l-am văzut pe Corneliu venind pe alee însoţit de un ofiţer şi un militar şi a intrat în biroul în care intrase şi mama mea. După 15-20 de minute mama mea a ieşit plângând. Mi-a spus că Corneliu transmisese legionarilor să fie linişte şi să nu asculte decât de Vasile Cristescu şi Nicoleta Nicolescu. În nici un caz de Horia Sima. Acestea au fost cuvintele lui Corneliu spuse mamei mele.

A venit şi procesul cel mare, de înaltă trădare, unde iarăşi nu

au putut veni o parte din martori şi din apărători. Corneliu a fost condamnat la 10 ani şi apoi transportat la Doftana.

În ţară însă, parcă dirijate de cineva, au început o serie întreagă de acte violente, împotriva dispoziţiilor date de Corneliu din închisoare ca să fie linişte. Când am aflat zilele de primire la această închisoare, am plecat cu trenul cu mama mea ca să-i ducem lui Corneliu un mic pachet cu alimente de 3 kg. Plecând pe jos spre închisoare, drumul era greu şi destul de lung. Pe drum ne-a ajuns o căruţă cu o doamnă, iar căruţa plină de pachete, am rugat-o să ne ia şi pe noi. Ne-a luat. Pe drum am aflat că era sora lui Gheorghiu-Dej şi ducea pachete pentru comuniştii din Doftana. A oprit căruţa la o uşă. Eu şi cu mama mea am stat la o parte. Au ieşit câţiva soldaţi şi au cărat toate pachetele din căruţă! Ne-am prezentat şi noi cu micul nostru pachet. Ni s'a spus să aşteptăm. După puţin timp a ieşit acel subofiţer şi ne-a spus că nu are drept la pachet. Am plecat foarte îndureraţi. Din ochii mamei mele curgeau lacrimi grele, lacrimi de mamă.

Într'o zi, venid acasă, acolo unde locuiam pe strada Aviator Iliescu, am văzut în faţa casei unde era ascuns Vasile Cristescu o camionetă neagră şi doi civili. Am ajuns în momentul în care pe o targă acoperit cu un cearceaf, plin de sânge, l-am văzut pe Vasile Cristescu ucis. Faţa era descoperită şi plină de sânge. Am anunţat imediat pe Bebe Ghica, singurul legionar cu care mă întâlneam. În orice caz, Vasile Cristescu şi Nicoleta Nicolescu aveau duşmani chiar şi pe unii legionari care erau în legătură permanentă cu Moruzof, şeful serviciului de informaţii. În ţară toate închisorile şi lagărele erau pline cu legionari. Corneliu a fost transportat la închisoarea Râmnicu-Sărat.

La 29 Noembrie 1938, Corneliu cu cei 13 legionari au fost ucişi prin strangulare. Era în noaptea Sf. Andrei. O durere apăsătoare s'a aşternut peste aproape toată ţara. Mare suferinţă şi durere pentru toţi legionarii, dar şi pentru mulţi alţii care nu erau legionari, dar au simţit ca români marea nedreptate. Întreaga siguranţă a statului şi

jandarmii erau în alarmă. Arestările au început din nou în întreaga ţară. Închisorile şi lagărele erau din nou pline. A trecut o iarnă grea, plină de deznădejde.

În vara anului 1939 a fost eliberat din închisoarea de la Caransebeş fratele meu Ion – inginer agronom – care în luna August 1939 s'a căsătorit la Huşi. La 13 Sept. am fost concentrat la reg. 25 Infanterie Vaslui. Tot acolo era concentrat şi fratele meu Decebal. La 21 Sept. în jurul orei 13 am auzit un scurt comunicat la radio că a fost asasinat Armand Călinescu. Bănuind că se vor face arestări, am plecat imediat de acasă, adică de acolo unde eram încartiruit. Seara am mers la Oficiul telefonic din Vaslui şi am cerut să vorbesc cu familia mea de la Huşi. După multă aşteptare am izbutit să stau de vorbă cu viitoarea mea soţie, care se găsea în acel moment la Huşi. Imediat am simţit că vorbea forţat şi că ceva nu era în regulă şi că toate răspunsurile date erau dirijate de cineva. Am încheiat discuţia şi am ieşit afară. La ieşire doi indivizi au încercat să mă aresteze. Afară era beznă. M'am zbătut, am fugit şi am izbutit să scap intrând într'o curte. Întunerec pe toate străzile. După o bucată de vreme am ieşit şi am plecat spre regiment, era dimineaţa spre ziuă. La un moment dat fanfara regimentului cânta un marş cu multe bătăi din tobă. Apoi am auzit ţipete şi multe, multe împuşcături. În apropierea imediată a regimentului, era lagărul în care erau deţinuţii legionari. Mi–am dat seama că sunt împuşcaţi. Am căzut în genunchi şi am început să mă rog lui Dumnezeu. Împuşcăturile şi ţipetele au continuat, apoi au urmat ultimele împuşcături, erau împuşcaţi cu focuri răzleţe cei ce fuseseră numai răniţi. Eram zdrobit de durere.

La regiment am fost arestat. În scurt timp am fost dus într'o sală mai mare unde erau mai mulţi ofiţeri, unii stăteau pe scaune la o masă, alţii în spate în picioare. De faţă era şi generalul Vasiliu Râşcanu.

Au început să mă judece, dacă sunt legionar, dacă nu sunt şi de ce nu sunt, dacă sunt înscris în Frontul Renaşterii Naţionale şi de ce nu sunt. M'au întrebat dacă ştiu că a fost asasinat Armand Călinescu şi ce părere am, şi încă două sau trei întrebări fără nici un

fel de însemnătate. Am răspuns la aceste întrebări fără nici un fel de frică şi cu demnitate, fapt recunoscut după mulţi ani de către generalul Vasiliu Râscanu faţă de o rudă a mea. Această judecată – dacă–i putem spune aşa – nu a durat mai mult de 15 minute. Condamnat la moarte pentru colaborare cu asasinii lui Armand Călinescu!?! Şi ca să–mi facă durerea şi mai mare colonelul de jandarmi mi–a spus : "de–altfel întreaga ta familie a fost împuşcată la Huşi". Cred că nu am clintit nici din ochi. Am fost legat cu mâinile la spate şi dus la poligonul de tragere, care era în curtea regimentului. Nu mă însoţeau decât un ofiţer, ofiţerul Neştian şi trei soldaţi. Dumnezeu a fost însă de partea mea. Cu câteva minute înainte de împuşcare a venit comandantul regimentului, Col. Vasile Dumitrescu, a strigat la ofiţerul de jandarmi şi a spus : "cu ce drept se amestecă ministerul de Interne în regimentul meu?". Acest om extraordinar Col. Vasile Dumitrescu, om de mare caracter, mi–a salvat viaţa (Fie–i ţărâna uşoară!) Apoi am fost dezlegat şi dat în primire unui ofiţer.

Peste 2–3 zile am plecat cu regimentul pe zonă la Răducăneni, şi prin luna Decembrie am fost mutat disciplinar la Reg.3 Vânători–Bolgrad. Aflasem că fratele meu Ing. Ion Codreanu, împreună cu studentul Nicolau şi cu un ţăran, tatăl a şase copii, fuseseră împuşcaţi la Huşi. Ing. Ion Codreanu, om de o mare nobleţă sufletească fusese fugărit în bezna nopţii şi împuşcat ca un câine de către comisarul Bălăniţă de la Huşi.

Iată–ne în anul 1940, sfârşitul lui Aprilie. Tatăl meu fusese eliberat din închisoarea de la Miercurea Ciuc în această lună. Paştele a căzut în acel an la 1 Mai. În afară de familia mea mai erau la Huşi preotul Moţa, mama lui Ionel Moţa, Horia, Lilica, Decebal şi soţia mea. După slujba de Înviere, noaptea, am plecat cu lumânările aprinse la locul unde a fost ucis fratele meu Ion şi ceilalţi martiri. Tatăl meu în genunchi a făcut o rugăciune apoi cu glas tare şi cu durere l–a blestemat pe Carol al II–lea.

A doua zi, – fiind Paşte – la ora prânzului, în timp ce cu

toţii eram la masă, au tăbărît în curte jandarmi cu baioneta la armă însoţiţi de comisarul Bălăniţă şi alţi agenţi ai Siguranţei şi au înconjurat casa – parcă ar fi fost o cetate asediată. Ne–au legat cu frânghii pe tatăl meu şi pe mine şi ne–au dus într'o maşină la jandarmerie. (Nu mai vorbesc de spaima copiilor lui Ionel Moţa şi ai lui Horia). De la Jandarmerie – tot legaţi – ne–au dus şi ne–au închis la închisoarea de la Sadaclia, fostă mânăstire. Aici nu am stat decât 18 zile, după care am fost eliberaţi.

A venit şi ziua de 6 Sept. 1940. S'a dat lovitura de stat! Carol al II–lea a fost alungat. Chiar în acea zi – eram de faţă – generalul Ion Antonescu însoţit de col. Elefterescu, vine acasă la tatăl meu şi–i spune : "Prima vizită pe care am vrut s'o fac este la Dvs, Dle Profesor". Propune tatălui meu să facă parte din guvernul pe care încearcă să–l alcătuiască. Tatăl meu refuză şi îl sfătuieşte pe gen. Antonescu să facă un guvern de coaliţie cu Naţional–Ţărăniştii şi cu Liberalii lui Gh. Brătianu. În orice caz, să nu facă guvern cu legionarii şi în special cu Horia Sima. Peste câteva ore Antonescu, fiind refuzat de Ţărănişti şi de Liberali, formează guvernul cu legionarii de sub conducerea lui Horia Sima.

Se face deshumarea de la Jilava a lui Corneliu şi a celor 13 legionari. În acea noapte au fost asasinaţi cei închişi la Jilava, probabil mai târziu şi Nicolae Iorga şi Virgil Madgearu. Pe tatăl meu l–au afectat foarte mult aceste asasinate, mai cu seamă a Prof. Iorga şi Virgil Madgiaru. În primul moment am fost acuzaţi de Horia Sima că noi, familia, ne–am dus la închisoarea Jilava şi i–am împuşcat pe cei închişi acolo. Tatăl meu a fost categoric împotriva acestei executări, considerând că aceşti deţinuţi trebuiau judecaţi şi să fie fiecare în parte condamnat pentru faptele lui.

Horia Sima arestează pe tatăl meu, pe fratele meu Horia, pe cumnatul meu Ciurescu şi pe alţi câţiva prieteni ai tatălui meu. A doua zi dimineaţă m'am dus la conducerea legionară. Horia Sima se afla într'o mare şedinţă cu legionari. Eram foarte enervat. I–am spus lui Horia Sima pe un ton destul de răspicat şi apăsat : "Ai avut îndrăzneala să arestezi pe tatăl Căpitanului?" Lângă dânsul era mâna

lui dreaptă Pătraşcu. Acesta a spus zâmbind următoarele cuvinte : "Căpitan?... Căpitan este acela care ne duce la victorie, nu la moarte!"... Sub insistenţa lui Bebe Ghica care era şeful Siguranţei şi cu care eram prieten, am plecat.

Între timp aflasem unde era închis tatăl meu. Seara târziu, ne–am dus la Mareşalul Antonescu, i–am spus unde este închis tatăl meu şi l–am rugat să mă ajute să–l eliberez. A chemat pe colonelul Rioşanu, care era adjunctul ministrului de Interne şi însoţit de o gardă am plecat la locul unde era închis tatăl meu. O poartă mare de fier încuiată şi păzită în interior de doi legionari. Colonelul Rioşanu s'a legitimat şi în numele Mareşalului Antonescu cere să fie eliberat Prof. Ion Zelea Codreanu. Au plecat în interior probabil au vorbit la telefon cred – cu conducerea legionară. Tatăl meu a fost adus la poartă, l–am urcat în maşină şi l–am adus acasă. Între timp au fost eliberaţi şi ceilalţi.

Tatăl meu simţind că este ameninţat, a fost nevoit să stea oarecum ascuns în câteva locuri. La 21 Ianuarie începe rebeliunea legionară. Eu nu ştiu exact nici azi cine a făcut–o. Horia Sima să–i ia locul lui Antonescu, sau Antonescu să se scape de H. Sima. Desigur, a învins Mareşalul Antonesscu.

Acum suntem în 13 Iulie 1941. În amiaza acestei zile, aproape de casă a fost asasinat fratele meu Horia, tată a patru copii. Asasinul, în timpul anchetei, cu ajutorul a doi civili a evadat. Astfel ancheta s'a terminat şi nu s'a mai reluat niciodată. A rămas un mister neelucidat. La înmormântare a fost lume multă, dar şi jandarmi.

Iată un eveniment petrecut în primăvara anului 1941. După anumite procese intentate unor conducători legionari, Col. Zăvoianu fost prefectul poliţiei Capitalei a fost condamnat la moarte. Era înaintea Paştelui din 1941, când soţia şi fiica Col. Zăvoianu au venit la mama mea şi au rugat–o să meargă la Mareşalul Antonescu cu un memoriu prin care îl roagă să–i comute pedeapsa capitală în muncă silnică pe viaţă.

Ţinând seama că Col. Zăvoianu a fost un erou în timpul

primului război mondial şi că ulterior în perioada anului 1933–1934 în timpul primei prigoane dezlănţuită de Carol II a găzduit şi poate a salvat viaţa fratelui meu Corneliu, am hotărît ca mama mea şi cu mine să mergem la Mareşalul Antonescu şi să–l implorăm şi noi să facă acest act de clemenţă.

Înainte de a intra în discuţie şi a arăta motivul pentru care am venit, Mareşalul Antonescu a ţinut neapărat să–mi arate cât de mult l–a apreciat şi l–a iubit pe Corneliu. M'a dus în dormitorul lui, un fel de cameră cu un pat de campanie, o măsuţă şi un scaun. Încolo – nici un fel de mobilă. La cap, deasupra era o icoană şi o candelă care ardea, iar dedesubt era fotografia lui Antonescu cu fratele meu Corneliu.

Mărturisesc că am fost foarte plăcut impresionat.

Întors în biroul de unde plecasem şi unde rămăsese mama mea am început să–i arătăm scopul vizitei noastre şi i–am dat memoriul semnat de soţia şi de fiica lui Zăvoianu. Niciodată nu l–am văzut pe Mareşal atât de furios şi pornit împotriva lui Zăvoianu. A refuzat şi a dat ordin să fie executat imediat. Am plecat foarte trişti şi îndureraţi de această situaţie.

Tatăl meu a fost nevoit să stea ascuns, unde s'a îmbolnăvit, face o criză de apendicită care se complică şi dă în peritonită. În ultimul moment a fost dus la Spitalul Dr. Gerota, operat – dar era prea târziu – şi în dimineaţa zilei de 21 Noembrie 1941, tatăl meu moare. Cu un an mai înainte tot la 21 Noembrie murise şi preotul Ion Moţa, tatăl lui Ionel. Poate Dumnezeu a vrut ca ei să moară mai de vreme, să aibă astfel un mormânt şi o cruce. Mai târziu ar fi murit într'o puşcărie comunistă, chinuiţi, aşa cum au murit Iuliu Maniu, Mihalache, Gheorghe Brătianu, Dinu Brătianu, şi alţii, mari patrioţi ai neamului românesc.

Una din amintirile mele, este şi aceea cu Prof. Dr. Gerota, care fiind bolnav i–a spus soţiei sale că atunci când îl vor înmormânta, să–i pue pe piept fotografia lui Corneliu. Aşa de mult l–a iubit pe Corneliu. Soţia i–a îndeplinit ultima dorinţă.

Au început vremuri grele. Arestări şi deportări. Armata roşie

era pretutindeni. Dar şi roşii noştri au început să–şi arate capetele ca viperele. Vine şi arestarea surorii mele Iridenta, soţia lui Moţa, învinuită de nişte articole apărute cu câţiva ani înainte. Era reţinută în închisoare alături de Dna Antonescu şi mai târziu şi de Dna Mihalache.

Împreună cu mama mea am fost într'o zi la Dl Maniu acasă pe str. Prof.Dr.Bogdan ca Iuliu Maniu să–l roage pe Petre Groza s'o ocrotească pe sora mea fiind văduvă şi cu doi copii mici. Dl Maniu ne–a primit şi i–am spus despre ce este vorba. Iuliu Maniu ne–a spus următoarele : "Stimată Doamnă îmi pare rău că nu vă pot ajuta cu nimic, pentrucă din moment în moment mă aştept şi eu să fiu arestat... dar pentrucă sunteţi mama lui Corneliu vreau să vă spun că dacă aşi fi avut un fiu, nu aşi fi vrut să fie altfel decât aşa cum a fost Corneliu pe care l–al iubit foarte mult!".

Sorei mele care a fost arestată i s'a făcut proces, a fost achitată după mai bine de cinci ani. Copiii ei Mihai şi Gabriela au fost şi ei arestaţi şi fiecare a stat între trei şi trei ani şi jumătate. În închisoare, Gabriela s'a imbolnăvit. Eu am fost arestat într'o noapte de la un preot de la Biserica Sf. Mina. Nu am stat mult şi am fost eliberaţi şi eu şi preotul. Într'o zi pe stradă mă întâlnesc cu un prieten, Gh. Gulea din Constanţa. Îmi spune că este condamnat la 20 de ani şi este fugit de acasă, o duce foarte greu şi că ar vrea să plece în munţi la partizani.

Eu, care ştiam că acolo se luptă şi se moare sigur, sau în cel mai bun caz eşti prins, mă durea sufletul pentru acest om bun. L–am îndemnat să mai aştepte şi eventual să ne mai întâlnim a doua zi şi să mai vorbim. Şi în adevăr a doua zi când ne–am întâlnit nu mai era singur ci cu un student Anagnostu care pretindea că a fugit de la închisoarea din Piteşti şi acum vrea să plece şi el în munţi cu Gh. Gulea.

Eu i–am sfătuit să rămână în Bucureşti şi pentrucă aici se poate ascunde mai bine şi că foarte curând vor veni americanii să ne scape şi atunci o să avem nevoie de ei, aici în Bucureşti, nu în

munţi. Hotărîsem ca a doua zi să ne întâlnim din nou în această lăptărie de pe str. Romană, să-i aduc un mic ajutor lui Anagnostu şi eventual o haină de a mea. A doua zi - aşa cum stabilisem - eram acolo eu şi Gh. Gulea; Anagnostu lipsea.

La un moment dat, în timp ce era mai multă lume în local, au tăbărît înăuntru şase, şapte securişti (printre care erau şi două feme)i cu revolverele întinse spre noi şi spre proprietarul lăptăriei. Ne-a pus pe fiecare într'o maşină. Eu legat la ochi nu ştiu unde am fost dus.

În celulă mai era un cetăţean. I-am spus cine sunt, desigur în mare şoaptă, la rândul lui mi-a spus că se numeşte Dascălu, că este evreu, deputat sionist şi că este acolo de mai bine de doi ani. Eram prieteni de mare suferinţă. El terminase ancheta. Eu deabia o începeam în următoarea noapte, cu bătăi, cu curent electric. Dar nu am declarat până la urmă decât aşa cum a fost. Nimic mai mult, cu toate că mă forţase să iau în sarcina mea o serie întreagă de nelegiuiri.

Cu toate durerile, devenisem buni prieteni. El mi-a povestit din viaţa lui, eu din viaţa mea şi a familiei mele. Ne luasem hotărîrea că cine va ieşi primul să ne anunţăm familiei.

Eram în subsolul unei vile foarte elegante. În subsol erau multe celule zidite una lângă alta şi totdeauna se vorbea numai în şoaptă sau prin semne. Când mă lua la anchetă, îmi punea mâna pe umăr şi-mi făcea semn cu degetul să mă scol şi să vin! Într'o noapte mă dusese la bae şi după ce îmi spălasem cămaşa şi chiloţii, mă întorsesem şi stăteam întins lângă prietenul meu de suferinţă Dascălu. A venit un securist, mi-a făcut un semn cu degetul să mă îmbrac şi să-mi iau totul. Am luat în braţe cămaşa şi chiloţii uzi. M'a scos afară, m'a legat la ochi, m'a suit într'o maşină, am plecat şi după un timp maşina s'a oprit, m'a aşezat cu faţa la un gard, mi-a scos legătura de la ochi şi mi-a spus să nu mă mişc până nu pleacă maşina.

Afară era întunerec şi frig iar eu, mărturisesc, foarte emoţionat. Când m'am trezit bine din emoţie mi-am dat seama că

eram aproape de casă. Nu-mi venea să mă mişc, oasele şi tot corpul mă dureau. Am plecat încet, încet şi am ajuns acasă. Prima mea grijă a fost să mă ţin de cuvântul dat prietenului meu de suferinţă Dascălu.

Din casa unui prieten, generalul Bubuluc, am vorbit la telefon cu fratele lui Dascălu. L-am rugat să vină deoarece am să-i spun ceva ce-l interesează. A venit, i-am spus cine sunt şi de unde vin. El însă m'a oprit şi mi-a spus : "N'am venit singur, din precauţie am mai venit cu cineva, deoarece mă temeam că nu voi mai ieşi de aici. Acum că ştiu cine sunteţi, mă duc să-l anunţ pe prietenul meu că totul este în regulă". I-am povestit cu deamănuntul tot ce ştiam despre fratele lui despre care nu ştia absolut nimic de aproape trei ani. Apoi m'a rugat să vorbesc cu mama lui la telefon, după ce vorbise el mai întâi. O mamă plângând, îndurerată ca orice mamă după atâta aşteptare şi fericită că aflase ceva despre fiul ei pe care nu-l mai văzuse de aproape trei ani. Nu ştia cum să-mi mulţumească, îmi spunea mereu vă sărut mâna! Am plecat acasă fericit şi mulţumit că am putut aduce în sufletul acestei mame o mică mângâiere.

După multe greutăţi şi eu şi soţia mea care rămăsese fără serviciu de puţin timp şi cu doi copii mici, am ajuns în anul 1952, în luna Iulie. Din întâmplare întâlnesc pe stradă un vechi cunoscut al meu, Codrescu, care mi-a spus că este condamnat în lipsă, că este fugit de acasă, că nu are unde să stea şi pe deasupra nu are nici bani din ce trăi şi mă roagă să-l adăpostesc. Istoria se repetă. I-am spus că nu am decât o cameră mică în care locuiesc cu soţia şi doi copii, dar ar putea sta într'o mică bucătărioară mansardată unde găteam. În acest timp am izbutit să mă angajez ca lăcătuş mecanic la cazane la Electroaparataj. Eram oarecum mulţumit că pot aduce un ban în casă. Dar a venit noaptea de 18-19 Iulie a aceluiaş an. 19 Iulie era ziua mea de naştere, dar şi ziua mea de moarte pentru 12 ani. În acea noapte, au tăbărît în casă câţva indivizi, au făcut o percheziţie şi m'au arestat. Am izbutit însă înainte de a urca aceşti indivizi sus la mansardă, să-l ascund pe Codrescu într'o gaură unde ţineam lemne

pentru iarnă. După multe lovituri în cap, peste faţă, am ajuns la închisoarea Uranus. Acolo mi-au scos ochelarii de la ochi şi m'au împins într'o celulă. Intrând în această celulă am văzut jos ceva acoperit cu o pătură iar pe lângă pătură pe jos mult sânge, am ridicat un colţ de pătură şi am văzut un chip cu ochii deschişi şi cu o tăietură plină cu sânge la gât. M'am speriat cumplit. Am crezut că am fost adus aici să mă omoare, să-mi taie gâtul. Nu m'am dezmeticit bine că a intrat înăuntru un plutonier, mi-a tras câţiva pumni buni, apoi m'a băgat într'o celulă alăturată. Acolo, la o lumină foarte chioară şi aproape că nu vorbeam, mai mulţi arestaţi, 5-6 printre care Petre Pandrea scriitor, Şerbu Dumitru adj. ministrului marinei, un căpitan partizan grec al lui Marcos, un căpitan partizan al lui Tito şi încă doi, al căror nume nu mi-l mai aduc aminte. Stăteau de mult acolo fără să fie nici anchetaţi. De exemplu Petre Pandrea stătea mereu în uşe şi striga : "Sunt un dosar pierdut, stau de patru ani aici fără să fiu anchetat nicodată". Petre Pandrea era cumnat cu Lucreţiu Pătrăşcanu.

Cu venirea mea le-am adus o speranţă; cu o zi sau două înainte de arestarea mea, fuseseră arestaţi Ana Pauker, Vasile Luca şi Teohari Georgescu. Ei, sărmanii, în fiecare dimineaţă îşi făceau mica bocceluţă cu care veniseră, sau ce le mai rămăsese din lucrurile cu care veniseră acum câţiva ani, aşteptând la uşe, crezând că din moment în moment vor fi eliberaţi. Cu toţii erau comunişti. Comunişti care au crezut în "sublimul" vis al comuniştilor. Deabia atunci au început să priceapă şi să vadă adevărata faţă a comunismului. Că comunismul este o bandă instaurată prin forţă la cârma unui stat, că această bandă este răsturnată la rândul ei de o altă bandă comunistă, care condamnă toate lipsurile şi fărădelegile comise de cealalată bandă, promiţând la fel ca şi ceilalţi înainte şi chiar că totul se va schimba în bine şi foarte bine. Şi la rândul ei această bandă este răsturnată de o altă bandă de comunişti care condamnă şi promite şi istoria se repetă mereu.

După o perioadă de timp petrecută aici la Uranus am fost luat într'o noapte şi dus la ministerul de Interne. A început ancheta,

desigur noaptea, pentrucă tot sistemul comunist cu toţi oamenii lui sunt oamenii întunerecului, nu le place adevărul, lumina. Lumina este adevărul, iar adevărul este Dumnezeu. După câtăva vreme am fost dus la Securitatea din Constanţa, unde chiar din prima noapte de anchetă m'au luat la bătaie.

Nu după multă vreme am fost dus în subsolul Securităţii. Securitatea era în localul Băncii Româneşti. La subsol avea un fel de fişet în formă de potcoavă, cu foarte multe celule mici, mici de tot unde era întunerec beznă şi nu era decât o singură bancă, pe care stăteam, fără ca să ne putem întinde 2-3 deţinuţi. Această celulă era închisă şi avea un fel de vizetă mică pe unde intra aerul. Toate nevoile le făceam în nişte cutii de conservă. Ne băteau toţi, anchetatorii, paznicii, până şi frizerul care ne bărbierea odată pe săptămână. Ancheta s'a terminat. Într'o zi am fost scos cu alţi şase deţinuţi pe care nu-i văzusem niciodată până atunci. Ni s'au pus ochelari negri pe ochi, ne-a pus cu faţa la un perete. La mine a venit cineva pe la spate, m'a lovit în cap, eu având ochelarii de tablă pe ochi, m'am lovit de zidul din faţă şi de durere am căzut jos. Mi s'a spart arcada şi pe faţă am simţit cum curgea sângele. A venit cineva, m'a ridicat de jos şi mi-a spus că m'am împiedecat ca boul. Nu am spus nici un cuvânt. Au venit apoi şase civili – pentru fiecare câte unul – ne-a suit într'o dubă, ne-a pus ochelarii, mie îmi mai curgea sânge din arcadă, am rupt căptuşala de la haină şi mă ştergeam mereu. Au spus că mergem la proces, şi să avem grijă să nu declarăm alte bazaconii, că ne întoarcem din nou la Securitate şi va fi vai de capul nostru. Mărturisesc că eram foarte îngrozit să ne mai întoarcem înapoi. Duba s'a oprit undeva la o poartă, am coborît, am intrat într'o curte, am intrat pe o scară din spatele casei, apoi într'o mică sală şi de aici într'o cameră, unde erau mai multe bănci; ne-am aşezat în primele bănci. Paznicii noştri au rămas pe ultimele bănci. În faţa noastră era un glasvand deschis, între uşile căruia era aşezat un birou. În scurt timp au intrat mai mulţi civili. Au spus că alcătuiesc completul de judecată şi că vom fi judecaţi pentru faptele

săvârşite. Ne-a mai spus că fiecare dintre noi avem câte un avocat care a cetit dosarele noastre şi că o să ne apere. Avocatul meu era un avocat cu numele Butoi. Eu am declarat categoric şi de la bun început că nu doresc să fiu apărat de nimeni şi mă voi apăra singur. Procesul nostru al tuturor celor şase s'a terminat foarte repede. Eu am fost condamnat la 8 ani închisoare şi 6 administrativ. Am fost duşi mai întâi la închisoarea din Constanţa, apoi la Canal. Aici nu am stat decât câteva luni, după care am fost duşi la Aiud. Mai târziu, eu împreună cu un lot de circa 40 de deţinuţi am fost transportaţi la minele de plumb de la Baia Sprie, unde am dus o viaţă foarte, foarte grea atât din cauza temperaturii înalte cât şi prin marele număr de ore de muncă grea în mină. Într'o zi am fost duşi cu toţii la Aiud. Aici nu am mai fost bătuţi, cel puţin eu.

După câţiva ani am intrat în greva foamei. Am ţinut-o 9 zile. Din ziua a şasea au venit echipe de sanitari care ne deschideau gura cu forţa după ce eram legaţi de scaune, ne introducea un furtun pe gât prin care ne introducea o cană cu lapte, cu ou şi cu zahăr. Eram în celulă cu ing. Mircea Popa, la et. 3. La acest etaj a fost închis singur în celulă Prof. Mircea Vulcănescu. Într'o noapte când a fost scos la anchetă, la reîntoarcerea în celular, când să intre în celulă a fost dezbrăcat în pielea goală. În celulă a intrat complect dezbrăcat. Gardianul avusese grijă şi desigur ordinul să-i scoată salteaua şi geamurile! Afară era un ger cumplit. S'a îmbolnăvit grav şi aşa a murit Mircea Vulcănescu.

După grevă eu am fost dus la închisoarea cea grea din mijlocul închisorii Aiud, la Zarcă fiind acuzat că eu aşi fi fost iniţiatorul acestei greve a foamei. Nu ştiu cum a început această grevă, cred că a fost ceva spontan.

După terminarea celor 8 ani la Aiud, împreună cu alţi circa 20 de deţinuţi am fost suiţi în tren şi ne-a spus că suntem trimişi la Periprava. În drum spre Periprava am fost trimişi la închisoarea de la Galaţi 2 luni. Apoi am fost amestecaţi cu fel de fel de condamnaţi de drept comun.

Pentru a vă reda un aspect destul de hazliu am să vă

povestesc următoarele : Noi care venisem de la Aiud şi care prin felul nostru de a fi foarte ordonaţi şi aşi spune organizaţi pentru a duce o viaţă liniştită şi curată, o viaţă demnă în orice împrejurări, am impresionat pe mulţi din aceşti deţinuţi de drept comun. Într'o zi vine unul din aceştia la mine cu nişte mustăţi mari şi o faţă aspră şi serioasă şi mă întreabă : "Ascultă şefule, cine sunteţi şi de unde veniţi?" Această întrebare mi-a fost pusă foarte grav şi serios. I-am spus că sântem legionari, că am fost condamnaţi, că am terminat condamnarea, iar acum sântem trimişi în continuare la Periprava. M'a privit cu multă mirare şi admiraţie şi mi-a spus : "Când voi ieşi de aici, legionar mă fac!".

Am plecat la Periprava, unde l-am întâlnit pe fratele meu Decebal, care era deja aici de câţiva ani. La Periprava am stat patru ani, până la decretul de amnistie din 1964, când am fost eliberat împreună cu toţi ceilalţi.

Aşi vrea totuşi să arăt aici şi un aspect de ură şi rea voinţă a duşmanilor de atunci de mult şi din totdeauna.

Prin 1935 Corneliu s'a gândit să facă două tabere de odihnă pentru legionari, una la Carmen Sylva, iar alta la munte. La munte Dumnezeu a hotărît să ajungem pe muntele Susai. Când cercetam locul unde să instalăm tabăra, am dat de nişte oase şi cranii care zăceau acolo, unele complect afară, altele sub fruze şi acoperite cu puţin pământ. Am strâns cu mare grijă şi sfinţenie aceste oase şi le-am aşezat toate la un loc. De unde proveneau aceste cranii şi oase? Aici în timpul primului război mondial a fost o mare bătălie de apărare şi întregire a neamului. Aceste cranii şi oase erau ale martirilor noştri ostaşi şi ofiţeri căzuţi în lupte. Iar trupurile acestor viteji eroi au rămas putrezind acolo, neştiute de nimeni. După ce le-am strâns pe toate câte le-am putut descoperi, am adus preoţi care au făcut o slujbă religioasă la care au asistat în genunchi şi cu lumânări aprinse mulţi tineri din ţară şi bătrâni din apropiere.

După slujba religioasă s'a făcut înmormântarea şi s'a pus o cruce mare de stejar cu o placă pe care scria : "Aici pe acest loc a

fost o mare bătălie unde au căzut mulţi ostaşi şi ofiţeri români, morţi pentru întregirea neamului. Trupurile acestor eroi se află sub această cruce. Dumnezeu să-i odihnească".

După desfiinţarea partidului "Totul pentru ţară" şi arestarea lui Corneliu această cruce a fost arsă de jandarmi. Duşmaniii noştri redau mereu o fotografie prin care îl arată pe Corneliu îngenunchiat în faţa acestor cranii de eroi. "Gust pentru macabru" au spus duşmanii, mistificând realitatea şi anume respectul şi veneraţia pentru eroii neamului românesc. Nouă nu ne face decât cinste această fotografie, care dezvăluie adevărul jertfelor româneşti pentru acest neam şi ţară, pentrucă un popor trăieşte prin istoria lui. Dacă istoria acestui popor este falsificată, el este sortit pieirii.

Nu s'a făcut tabăra pe muntele Susai ci s'a făcut la Rarău. Corneliu spusese că acolo la Susai vor ridica o biserică pentru ca acel loc să rămână sacru pentru neamul românesc.

Cătălin Zelea Codreanu

4 Oct. 1993

În multe din amintirile şi întâmplările din viaţa ta şi a familiei, le notezi sau încerci să le notezi după un anumit timp ceva mai îndelungat – cum este cazul meu – trecut de 82 de ani, este aproape normal să am anumite scăpări de memorie petrecute la o anumită dată.

Pentru aceste scăpări îmi cer scuze. Sigur ar fi trebuit să le notez la momentul oportun; dar peste capul meu şi al familiei mele au trecut atât de mari şi grele nenorociri. Prin toate grelele încercări prin care a trecut familia mea, asasinaţi fraţii mei Corneliu, Ion, Horia, ceilalţi din familie neucişi au fost torturaţi, băgaţi în puşcării şi condamnaţi la mulţi ani de temniţă. Cu toate aceste chinuri şi schingiuiri am ţinut fruntea sus şi am fost mândri că am făcut parte din această familie de luptători pentru credinţă şi neam.

Responsabil pentru autenticitatea
şi conformitatea textului :
Duiliu Sfinţescu.